

Redactioneel

Ankara, Boedapest en Oranje

De ene autoritaire demagoog is de andere niet. Waar de premier van EU-lidstaat Hongarije zich de woede van Merkel, Hollande en Timmermans op de hals haalde, zijn de gesprekken met Erdogan inmiddels in volle gang. Zonder de hulp van de man die behalve IS overigens ook onbekommerd de strijdende Syrische Koerden bombardeert, komt er immers geen einde aan de vluchtelingenstroom en duurt de humanitaire tragedie voort, denkt men in Brussel.

Ook binnen de landsgrenzen zetten we alle kaarten op 'opvang in de regio'. In juni beschreven Christian Mommers en Myrthe Wijnkoop al dat dit idee toch vooral op wensdenken van Europese politici berust. Een afname van het aantal vluchtelingen binnen afzienbare tijd valt niet te verwachten. Ontlasten van 'de regio' zou meer effect hebben.

Voor sociaal-democraten is dit een uiterst gecompliceerd dilemma. Zeker, de beelden van vluchtelingenkampen in het zelf door etnische spanningen verscheurde Libanon geven te denken, maar de wanhoopskreet van Oranje – hoe onbeholpen ook – kan evenmin genegeerd worden. Thomas von der Dunk laat zien dat het begin van de oplossing erin ligt om meer tijd te steken in binnenlandse spreiding en opvang. Op die manier voorkomen we dat er een generatie 'mislukte' migranten in het leven geroepen wordt.

Tegelijkertijd oefent iets anders een grotere druk uit op de klassieke verzorgingsstaat. Paul de Beer keert terug naar de voorspellingen van Jan Pen en beschrijft hoe het draagvlak voor de verzorgingsstaat onder de middenklasse inderdaad afneemt door de beperktere toegankelijkheid: wel betalen, maar er geen gebruik van kunnen maken. Het lijkt dan ook ondenkbaar dat er binnen afzienbare tijd een einde komt aan de inmiddels permanente verbouwing van die verzorgingsstaat.